

Книгата на Даниил — № петдесет

Разкриване на пророческите тайни на Даниил 8: Откровението на Палмони

Jeff Pippenger

2024-01-14

В осмата глава на Даниил на пророка е дадено видение за царствата в библейското пророчество, а след това той чува небесен диалог, представен чрез въпрос и отговор.

Тогава чух един светия да говори; и друг светия каза на онзи светия, който говореше: Докога ще трае видението за всекидневната жертва и за опустошителното престъпление, така че и светилището, и войнството да бъдат потъпквани? А той ми каза: До две хиляди и триста деноноция; тогава светилището ще се очисти. Даниил 8:13, 14.

Първите дванадесет стиха представят видението, а стихове тринадесет и четиринадесет посочват друго видение. Както при двете различни еврейски думи, които и двете са преведени като „отнемам“, и при двете различни еврейски думи, които и двете са преведени като „светилище“, така и в осма глава на Даниил има две различни еврейски думи, които и двете са преведени като „видение“.

Що се отнася до двете думи, преведени като „отнема“, богословите на адвентизма твърдят, че и двете следва да се разбират в смисъл на „премахва“. Що се отнася до двете думи, преведени като „светилище“, богословите на адвентизма твърдят, че и двете следва да се разбират като „Божие светилище“, а що се отнася до двете думи, преведени като „видение“, богословите на адвентизма, още веднъж, пренебрегват разграниченията между двете думи. Разграничението е било достатъчно важно за Даниил, така че той съзнателно е употребил две твърде различни еврейски думи, затова и ние трябва да разпознаем и да съблюдаваме това разграничение. Думата „видение“ в стих тринадесети е еврейската дума „chazon“ и означава сън, откровение или прорицание — видение.

Думата „видение“ се среща десет пъти в осма глава на Даниил, но представлява две различни еврейски думи. „Chazon“, която се намира в стих тринадесети, се среща също и в стих първи, после два пъти в стих втори, разбира се в стих тринадесети, и по веднъж в стихове петнадесети, седемнадесети и двадесет и шести. В седем от десетте случаи, в които думата „видение“ се среща в осма глава на Даниил, това е думата „chazon“, която просто означава „видение“.

Останалите три пъти, когато думата „видение“ се среща в осма глава на Даниил, тя е еврейската дума „mareh“, означаваща гледка или явяване. В осма глава еврейската дума „mareh“ е преведена също и веднъж не като „видение“, а като „явяване“, като по този начин по-съвършено се определя значението на думата. Защо Даниил е употребил две различни еврейски думи, които са толкова близки по значение, че преводачите ги третират като една и съща дума? Има ли това значение?

„Всеки принцип в Божието слово има своето място, всеки факт — своето значение. И цялостният строеж, както по замисъл, така и по осъществяване, свидетелства за своя Автор. Такъв строеж никой ум, освен ума на Безкрайния, не би могъл нито да замисли, нито да създаде.“ Възпитание, 123.

Отговорът на втория въпрос е „Да“ — наистина има значение защо Даниил е направил това разграничение; следователно за изучаващия пророчествата става отговорност да се стреми да разбере първия въпрос, който пита защо Даниил е направил това разграничение. Разграниченията, които той е направил по отношение на думата, преведена като „светилище“, и на думата, преведена като „отнема“, имат вечни последици, така че защо би очаквал някой по-малка значимост от думата, преведена като „видение“? „Всеки факт“ има „своето значение“ „в Божието слово“ и въздейства върху пророческата „структура“ и върху изпълнението на пророчеството, когато то бъде „осъществено“.

Когато започнем да разглеждаме думата „видение“ в осма глава, един „факт“, който има „отношение“ към свидетелството на Даниил, е това кой беше Онзи, Който отговори на въпроса от Даниил осма глава, тринадесети стих, с думите: „До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти.“

Има четири факта, които имат пряко „отношение“ към осмата глава на Данаил и които възнамерявам да разгледам. Единият е, че видението при река Улай е било определено като пророчество за последните дни, а също така е и символът на „знанието“ на книгата Данаил, което бе „разпечатано“ в „времето на края“ през 1798 година.

„Необходимо е много по-задълбочено изучаване на Божието Слово. Особено Даниил и Откровението трябва да получат внимание както никога преди в историята на нашето дело. В някои насоки може да имаме по-малко да казваме относно римската власт и папството, но трябва да насочваме вниманието към това, което пророците и апостолите са написали под вдъхновението на Божия Дух. Светият Дух така е устроил нещата, както в даването на пророчеството, така и в изобразените събития, че да поучи, че човешкият деятел трябва да бъде държан извън полезрението, скрит в Христос, а Господ Бог небесен и Неговият закон да бъдат възвеличени.“

„Прочетете книгата на Даниил. Припомнете, точка по точка, историята на царствата, представени там. Вижте държавници, съвети, могъщи армии и вижте как Бог действаше, за да смири гордостта на човечите и да повали в праха човешката слава. Единствено Бог е представен като велик. Във видението на пророка Той се вижда как събаря един могъщ владетел и въздига друг. Той е открит като Монарха на вселената, Който предстои да установи Своего вечно царство — Старият по дни, живият Бог, Изворът на всяка мъдрост, Владетелят на настоящето, Откривателят на бъдещето. Прочетете и разберете колко беден, колко немощен, колко краткотраен, колко заблуждаващ се, колко виновен е човекът, когато въздига душата си към суетата.“

„Светият Дух чрез Исаия ни насочва към Бога, живия Бог, като главен предмет на внимание — към Бога, както е открит в Христос. „Защото дете ни се роди, Син ни се даде; и управлението ще бъде на раменете Му; и името Му ще бъде: Чуден, Съветник,

Могъщ Бог, Вечен Отец, Княз на мира“ [Исая 9:6].“

„Светлината, която Даниил получи направо от Бога, бе дадена особено за тези последни дни. Виденията, които той видя край бреговете на Улай и Хидекел, големите реки на Сеннаар, сега са в процес на изпълнение и всички предсказани събития скоро ще са се осъществили.

„Разгледайте обстоятелствата на юдейския народ, когато бяха дадени пророчествата на Даниил. Израилтяните бяха в плен, техният храм беше разрушен, а храмовото им служение — преустановено. Тяхната религия беше съсредоточена в церемониите на жертвената система. Те бяха направили външните форми всичко най-важно, докато бяха изгубили духа на истинското поклонение. Техните служби бяха покварени от преданията и практиките на езичеството и при извършването на жертвените обреди те не гледаха отвъд сянката към същността. Те не разпознаха Христос, истинската жертва за греховете на човечите. Господ действа, за да отведе народа в плен и да преустанови службите в храма, за да не станат външните церемонии пълният сбор на тяхната религия. Техните принципи и практики трябваше да бъдат очистени от езичество. Ритуалното служение престана, за да бъде съживено служението на сърцето. Външната слава беше отнета, за да се разкрие духовното.“

„В земята на своето пленничество, когато народът се обърна към Господа с покаяние, Той им се яви. Липсваше им външното представяне на Неговото присъствие; но ярките лъчи на Слънцето на правдата озаряваха умовете и сърцата им. Когато в своето смирение и скръб те извикаха към Бога, на Неговите пророци бяха давани видения, които разкриваха бъдещите събития — повяляването на потисниците на Божия народ, идването на Изкупителя и установяването на вечното царство.“ Manuscript Releases, volume 16, 333–335.

„Фактът“, че видението при река Улай е било дадено за последните дни, изисква изучаващият пророчествата да положи усилие да разбере какво е предсказало то относно събитията, представени във видението. Пророческите „неща“, свързани с видението при река Улай, бяха „оформени“ от „Светия Дух“ „както при даването на пророчеството, така и в изобразените събития“. Това, което се е случвало с един пророк, когато получава видение, както и събитията от пророчеството, които пророкът посочва, трябва да бъдат изучавани със съзнанието, че и двете представляват пророческо изображение на онова, което ще се изпълни в последните дни. Предишният откъс подчертава, че трябва да разпознаем, че Даниил е бил в пленничеството на „седемте времена“.

Даниил представлява онези, които разпознават своето пленничество при завършека на трите дни и половина от Откровение единадесета глава, които след това се обръщат към Господа с покаяние, изпълняват молитвата от Левит двадесет и шеста глава, отделят ценното от нищожното, и тогава Господ изпълнява обещанието Си да събере онези, които са били разпръснати, като им се явява. Тогава техният „главен предмет на внимание“ е „Бог, както е открит в Христос“.

„Насочеността“ на видението при река Улай и начинът, по който то допринася за „структурата“ на пророческата вест, която е била „проектирана“ от Христос, е първият „факт“, който накратко разгледахме; и цитираният пасаж посочва, че нашият главен предмет трябва да бъде откровението на Бога, както е „разкрит в Христос“. В осма глава на Даниил Христос не е представен така, както беше представен от Исаия, когато Исаия посочи, че Христовото „име ще се нарече Чуден, Съветник, Бог мощен, Отец на вечността, Княз на мира“. В осма глава на Даниил Бог е разкрит в Христос като Палмони, което означава Чудният Броител, или Броителят на тайните.

Този „факт“ изисква да се изследва значението на името „Палмони“, както и начинът, по който това име допринася за „структурата“ и „замисъла“ на пророчеството. Трети „факт“ в осмата глава на Даниил, който следва да бъде признат, е, че именно в тази глава е изложен централният доктринален стълб на милеритското движение. Най-сияйният скъпоценен камък на Милър се намираше в четиринадесети стих, и ние трябва да се стремим да разберем какво „значение“ има този „факт“ за видението при река Улай, което сега е в процес на изпълнение.

В съня на Милър, когато ковчегът бе поставен върху масата в средата на стаята му, той сияеше с блясъка на слънцето; но в последните дни ковчегът е по-голям и сияе десет пъти по-ярко, отколкото сияеше, когато първоначално бе поставен върху масата на Милър. Какво има във видението при река Улай, което включва централния стълб на милеритското движение, та увеличава светлината на тази доктрина десетократно в последните дни? Какво се разкрива в последните дни, което не бе разкрито във времето на края през 1798 година? Кой са „събитията“ от видението при река Улай, за които сестра Уайт казва, че „сега са в процес на изпълнение“?

Ако искрено съчетаем тези първи три факта (видението при Улай, Христос, разкрит като Палмони, и централният доктринален стълб), би трябвало да сме готови да приемем една проста предпоставка, която ще окаже влияние върху нашето изследване на видението за река Улай. Тези съчетани факти дават да разберат на онези, които желаят да видят, че вестта, която бе разпечатана през 1798 г., беше вест, която бе „окачена на време“. Без елемента на предсказателното времево пророчество вестта на Милър не би съществувала.

Четвъртият „факт“, който има отношение към тази глава, е, че милеритите представиха вест, основана върху пророческо време. За да подчертае този факт, Бог бе разкрит в Христос в тринадесети и четиринадесети стих като Чудният Изчислител (Палмони). Схващането, че видението се е състояло единствено в посочването на 22 октомври 1844 г. като завършек на двете хиляди и триста дни от стих четиринадесети, означава да се омаловажи откровението за Бога, разкриван чрез Христос като Палмони.

Богословите на адвентизма усърдно са работили, за да погребат значението на въпроса от тринадесетия стих на осмата глава на Даниил, за да придадат на своята гозба от басни онзи вкус, за който са решили, че ще държи неуките, със сърбящи уши, далеч от загриженост относно истините, свързани с централния стълб на адвентизма.

„Писанието, което повече от всички други бе едновременно основанието и централният стълб на адвентната вяра, беше изявлението: „До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти.“ [Даниил 8:14.] Това бяха добре познати думи за всички вярващи в скорошното идване на Господа. От устните на хиляди това пророчество се повтаряше като лозунг на тяхната вяра. Всички чувстваха, че от предсказания в него събития зависеха най-светлите им очаквания и най-съкровени надежди. Беше показано, че тези пророчески дни завършват през есента на 1844 година. Заедно с останалия християнски свят адвентистите тогава приемаха, че земята, или някаква част от нея, е светилището. Те разбираха, че очистването на светилището е очистването на земята чрез огньовете на последния велик ден и че това ще се извърши при Второто пришествие. Оттук следваше заключението, че Христос ще се върне на земята през 1844 година.

„Но определеният срок бе изтекъл и Господ не се бе явил. Вярващите знаеха, че Божието слово не може да се провали; тълкуването им на пророчеството трябваше да е погрешно; но къде беше грешката? Мнозина прибързано разсякоха възела на трудността, като отрекоха, че 2300-те дни завършват през 1844 година. За това не можеше да се даде никаква причина, освен че Христос не бе дошъл във времето, когато Го очакваха. Те разсъждаваха, че ако пророческите дни бяха завършили през 1844 година, тогава Христос би се завърнал, за да очисти светилището чрез пречистването на земята с огън; и тъй като Той не бе дошъл, дните не биха могли да са завършили.“

Да се приеме това заключение означаваше да се отхвърли предишното изчисление на пророческите периоди. Установено бе, че 2300-те дни започват, когато заповедта на Артаксеркс за възстановяването и изграждането на Ерусалим влезе в сила — през есента на 457 г. пр. Хр. Приемайки това за отправна точка, се откриваше съвършена хармония в прилагането на всички събития, предсказани в обяснението на този период в Даниил 9:25–27. Шестдесет и девет седмици, първите 483 от 2300-те години, трябваше да достигнат до Месия, Помазаника; и кръщението на Христос и помазването Му със Светия Дух в 27 г. сл. Хр. изпълниха точно това определение. В средата на седемдесетата седмица Месия трябваше да бъде отсечен. Три години и половина след Своето кръщение Христос бе разпнат — през пролетта на 31 г. сл. Хр. Седемдесетте седмици, или 490 години, трябваше да се отнасят особено за юдеите. При изтичането на този период народът запечата отхвърлянето си на Христос чрез гонението срещу Неговите ученици, а апостолите се обърнаха към езичниците — в 34 г. сл. Хр. След като тогава първите 490 години от 2300-те бяха завършили, оставаха 1810 години. От 34 г. сл. Хр. 1810 години стигат до 1844 г. „Тогава — каза ангелът — светилището ще се очисти.“ Всички предходни определения на пророчеството несъмнено се бяха изпълнили в определеното време. При това изчисление всичко беше ясно и хармонично, освен че не се виждаше да е настъпило през 1844 г. някакво събитие, съответстващо на очистването на светилището. Да се отрече, че дните завършват по това време, означаваше целият въпрос да бъде хвърлен в объркване и да се изоставят положения, утвърдени чрез недвусмислени изпълнения на пророчеството.

„Но Бог бе водил Своя народ в великото адвентно движение; Неговата сила и слава бяха съпътствали това дело, и Той не би допуснал то да завърши в тъмнина и разочарование, да бъде поругано като лъжливо и фанатично въодушевление. Той не би оставил словото Си обвито в съмнение и неувереност. Макар мнозина да изоставиха предишното си изчисление на пророческите периоди и да отрекоха правилността на движението, основано върху него, други не желаеха да се откажат от положения на вярата и опитността, които бяха подкрепени от Писанията и от свидетелството на Божия Дух. Те вярваха, че в своето изучаване на пророчествата са възприели здрави принципи на тълкуване и че техен дълг е да държат твърдо истините, които вече са придобили, и да продължат същия път на библейско изследване. С усърдна молитва те преразгледаха своето положение и изследваха Писанията, за да открият грешката си. Тъй като не можеха да видят никаква грешка в изчислението си на пророческите периоди, бяха подтикнати да изследват по-внимателно въпроса за светилището.“ Великата борба, 409, 410.

Сестра Уайт ни е уведомила, в същия пасаж, където е отъждествено видението за река Улай, че „е необходимо много по-задълбочено изучаване на Божието слово“. Теолозите ще представят предмета за „пророческите периоди“ в предходния пасаж от „Великата борба“ така, сякаш „пророческите периоди“, до които Сестра Уайт ограничава своя коментар, са петте пророчества, представени в рамките на пророчеството за две хиляди и триста години. В края на краищата, твърдят те, четири от тези пророчества са разгледани конкретно в пасаж. Но едно „много по-задълбочено изучаване“ на предмета показва, че изразът „пророчески периоди“ в множествено число в писанията на Сестра Уайт по-точно се отнася до двете пророчества, които е трябвало да се изпълнят на 22 октомври 1844 година.

Има пет конкретни времеви пророчества, които Гавриил посочи на Даниил и които са част от периода от две хиляди и триста години. Първото определя четиридесет и девет години, когато „улиците и стените ще бъдат съградени в размирни времена“. Второто бе Христовото кръщение след четиристотин осемдесет и три години от началната точка — 457 г. пр. Хр. Третото бе Неговото разпятие; четвъртото посочваше кога евангелието щеше да отиде при езичниците в края на четиристотин и деветдесетте години, които бяха отделени особено за еврейския народ; а петото, и само петото, времево пророчество приключи на 22 октомври 1844 г. Предишните четири времеви пророчества приключиха много преди 1844 г. И така, какво всъщност има предвид Сестра Уайт, когато използва изрази „пророчески периоди“ в множествено число, които е трябвало да завършат през 1844 г.?

Като разглежда първото разочарование на милеристите, тя посочва отговора на този въпрос:

„Видях Божия народ радостен в очакване, взиращ се за своя Господ. Но Бог бе определил да ги изпита. Ръката Му покри една грешка в изчисляването на пророческите периоди. Онези, които очакваха своя Господ, не откриха тази грешка, а и най-учените мъже, които се противопоставяха на времето, също не успяха да я видят. Бог бе определил Неговият народ да преживее разочарование. Времето отмина и онези, които бяха очаквали своя Спасител с радостно упование, станаха тъжни и обезсърчени, докато онези, които не бяха възлюбili явяването на Исус, а бяха приели вестта от страх, се

зарадваха, че Той не дойде във времето на очакването. Тяхното изповядване не бе въздействало на сърцето и не бе очистило живота. Преминаването на времето бе добре пресметнато, за да разкрие такива сърца. Те първи се отвърнаха и започнаха да осмиват наскърбените, разочаровани хора, които наистина обичаха явяването на своя Спасител. Видях Божията мъдрост в това, че изпитва Своя народ и му дава изпитващо изпитание, за да открие онези, които биха се уплашили и биха се върнали назад в часа на изпитанието.

„Исус и цялото небесно множество гледаха със съчувствие и любов към онези, които със сладко очакване бяха копнели да видят Онзи, Когото душите им обичаха. Ангели се носеха около тях, за да ги подкрепят в часа на тяхното изпитание. Онези, които бяха пренебрегнали да приемат небесната вест, бяха оставени в тъмнина и Божият гняв се разпали против тях, защото не искаха да приемат светлината, която Той им бе изпратил от небето. Тези верни, разочаровани люде, които не можеха да разберат защо техният Господ не дойде, не бяха оставени в тъмнина. Отново бяха насочени към своите Библии, за да изследват пророческите периоди. Ръката на Господа бе отстранена от числата и грешката бе обяснена. Те видяха, че пророческите периоди достигат до 1844 г. и че същите доказателства, които бяха представили, за да покажат, че пророческите периоди завършват през 1843 г., доказваха, че те приключват през 1844 г.“ Ранни писания, 235–237.

„Пророческите периоди“ бяха онези „пророчески периоди“, които „достигаха до 1844“, за които милеритите първоначално бяха вярвали, че достигат до 1843. „Пророческите периоди“, които достигаха до 1844, бяха три пророчески периода, и всички са представени върху таблиците на Авакум. Единият от трите периода просто „докосва“ 1844, а другите два достигат до 22 октомври 1844. Хилядата триста тридесет и пет дни достигаха до самия първи ден на 1844, когато настъпи първото разочарование на милеритите и започна времето на забавянето както от втора глава на Авакум, така и от притчата за десетте девици в Матей двадесет и пета глава.

Две хиляди и тристате дни от осма глава на Данаил, стих четиринадесет, достигнаха до 22 октомври 1844 г., и две хиляди петстотин и двадесетте години на „седемте времена“ срещу южното царство Юда също завършиха тогава. Палмони представя Себе Си като Чудния Броител в стих тринадесети на Данаил осма глава, и пророческата „структура“ и „замисъл“, които Той след това изложи, включваха най-малко десет взаимосвързани времеви пророчества.

Ще започнем да разглеждаме тези истини по-нататък в следващата статия.

„Христос даде на света урок, който трябва да бъде вдълбан в ума и душата. „А това е вечен живот — каза Той, — да познаят Тебе, единия истински Бог, и Исус Христос, Когото си изпратил.“ Но Сатана действа върху човешките улове, като казва: Направете това или онова дело и ще бъдете като богове. С измамливо разсъждение той подтикна Адам и Ева да се усъмнят в Божието слово и да го заменят с теория, която ги доведе до престъпване и непослушание. И неговата софистика върши днес същото, което вършеше

в Едем. Когато Христос дойде в нашия свят, Той избра смирени рибари за основа на Своята църква. На тези ученици Той се стараяше да обясни естеството на Своего царство и мисия. Но ограниченото им разбиране Му налагаше въздържане. Те бяха възприемали ученията на книжниците и фарисеите и затова голяма част от онова, в което вярваха, беше неистинно. И макар Христос да имаше много неща да им каже, те не бяха в състояние да чуят голяма част от онова, което Той копнееше да им съобщи.“

„Христос намира религиозните хора на това време толкова изпълнени с погрешни възгледи, че в умовете им няма място за истината. С даденото образование учителите смесват възгледите на безбожни автори. Така те са посяли плевели в умовете на младежта. Те изразяват възгледи, които не бива да се представят нито на млади, нито на стари, без изобщо да мислят какъв вид семе сеят или каква жетва ще трябва да съберат като резултат.“ Review and Herald, July 3, 1900.